

НАРОДНА ЦЪЛИНА

Година IV.

Априлѣ, 1929.

Кн. 7.

В. М. Дорошевичъ

Не тѣзи стѣпала!

(Източна приказка).

Мждриятъ Джафаръ, грижливиятъ управитель на града, забелязалъ, че по улицитѣ и пазаритѣ на Каиро скитатъ едва държещи се на крака люди, съ бледни, сякашъ въсѣчни, лица, съ едри капки потъ по челата и съ мжтни очи.

Презрѣни пушачи на опиумъ!

Тѣ били много, твърде много.

Това обезпокоило грижливия градски управитель.

И той свикалъ у дома си на съвѣщание всички най-почитани, най-знатни и най-богати люди на Каиро.

Следъ като ги почерпилъ съ сладко кафе, съ рахатъ-локумъ, съ натѣпкани съ фѣстъци хурми, съ трандафилово сладко, съ жълтъ като кехлибаръ медъ, съ прѣсно и сухо грозде и съ озахарени миндали и орѣхи, той станалъ, поклонилъ се и казалъ:

— Свети мюфтийо, уважаеми молли, почитаеми кадийо, почетени шейхове и всинца вие, които знатность, власть и богатство сж поставили по-горе отъ хората! Само единъ Аллахътъ въ своята премждрость знае, за какво сжществува това безумие. Но цѣло Каиро пуши опиумъ. Хората приличатъ на водата, а недоволството — на оная мъгла, която се дига надъ водата. Хората сж недоволни отъ живота тука на земята, и търсятъ другъ въ мечтитѣ, които имъ докарва тоя проклетъ сокъ на мака. Свикалъ съмъ ви, за да получа отъ вашата мждрость съветъ: що да се предприеме срещу това зло?

Всички мълчали вежливо.

Само нѣкой отъ тѣхъ казалъ:

— Нека създадемъ на хората тука на свѣта по-добъръ животъ.